

BALLAI LÁSZLÓ

Mondd meg Laurának

© COPYRIGHT 2004, BALLAI LÁSZLÓ, MINDEN JOG FENNTARTVA.

MEGJELENT AZ „EZREDEVÉG” IRODALMI, MŰVÉSZETI ÉS TÁRSADALOMKRITIKAI FOLYÓIRAT
XIV ÉVFOLYAM, 4. (2004. ÁPRILISI) SZÁMÁBAN.

EZ A MŰ AZ ÍRÓ HONLAPJÁRÓL, A
[HTTP://WWW.VASAROS.COM/ART/BALLAI/](http://www.vasaros.com/art/ballai/)
OLDALRÓL SZÁRMAZIK.

A SZÖVEG BÁRMINEMŰ MEGVÁLTOZTATÁSA, VALAMINT KERESKEDELMELI CÉLÚ SOKSZOROSÍTÁSA
CSAK A SZERZŐ KÜLÖN, ÍRÁSBELI ENGEDÉLYÉVEL LEHETSÉGES.

E-MAIL: BALLAI@VASAROS.COM

(P) 2004, BY [VASAROS DOT COM](http://www.vasaros.com)

A harmadik infarktus után már elmondhatom: méltatlan vagyok a barátságodra. De ezt te úgy is tudod. Most még itt csivitelnek a kórházépület ereszei alatt a fecskék, de hamarosan elmennek, és akkor biztosan, vagy talán még ittélükkor lecsap a negyedik, és azt még senki nem élte túl. Mert már csak a fecskék csivitelését várom, amikor kusza álmaimból felriadok. Köszönöm, hogy minden este eljössz, köszönöm, hogy te vagy a legjobb, vagyis az egyetlen barátom. Sajnálom, hogy a temetésem gondja is rád fog maradni, de tudod, számtalan tervem közül oly sok minden nem sikerült, többek között egy család. Éppen a te feleséged miatt.

Nem tudom, hogyan történt, egyetemi éveink alatt, azt követően, hogy bemutattad, noha feltűnően csinos nő volt, soha nem merülhetett fel, hogy szemet vessek rá. A barátom barátnője *tabu*. Pláne, a felesége. Mégis, abban a pillanatban, amikor mint férj és feleség lelépdeltetek a Jáki-kápolna lépcsőjén – ó; micsoda festői környezet egy esküvőhöz a Vajdahunyadvár, a Városliget, a tó -, a gratulációm fogadó mosolyán keresztül szemének egy villanásával egyenesen a szívem közepébe talált. Zaklatottan dobáltam magam az ágyban egész éjjel. Mi volt ez a lehetetlen fény, csak képelegtem, vagy, ami még rosszabb, én akarnám megfertőzni kapcsolatod tisztaságát tudat alatti mocskos fantáziáimmal? Hanem, amikor a nászútról hazatérve engedtem szíves vacsora meghívásodnak, bizonyossággá vált, hogy nem képzelődtem. Valahányszor kimentél – és persze egy idő múlva mind gyakrabban, hisz jócskán ürítettük a sörös palackokat – kedvessége felfokozódott, és pillantása úgy perzselt, mint annak a napnak a sugarai, melyben néhány nappal korábban a dalmáciai tengerparton fürödtetek, és sokkal jobban érdeklődött a természetes határok definiálhatósága iránt, mint valaha is. Emlékezhetsz, rosszul lettem – nem az ital miatt történt.

Amikor hazaértem, még megittam egy üveg vodkát. Azt a mosolyt tehát egyáltalán nem a véletlen, se nem az én túlfűtött fantáziám eredményezte. Hát akkor mi? Fel nem foghattam, miért kínálná magát másnak egy nő, akit éppen most vezettek az oltárhoz, mindenestre (férfi vagyok, gyenge fából tákolt anyag) rögvest beleszerettem. Az, hogy beleszerettem, szegényes utalás arra a borzalmas viharra, amely lelkemben támadt. Egyfelől, soha ekkora teljességgel, szellemvilággal, sejthálózatom minden rezdülésével nőt még nem kívántam, másfelől eleve lehetetlenségre ítélt kapcsolatnak tűnt, melyhez csak a barátom torkán keresztül vezethet út; ha beteljesülne is, mélységes kételyek között hánykódtatna.

De akkor miért jelzett? Nem holmi csélcspap nőcskéről van szó, aki mindenkinek az ágyába befekszik. Intelligenciája kimagasló, találmányaim iránt a legoda-adóbb érdeklődést mutatta, sőt, szakmailag is értékelhető – különösen a biológiai határérték számításra vonatkozó – kérdéseivel nem egyszer zavarba hozott. A sejtszerkezeti és a mikrokörnyezet hő viszonyainak változását mutató ábrák és az egyenletkötegek fölé hajolva azonban, míg te nem ritkán órákra is magunkra hagytál bennünket a kollégiumi szobában, és egészen közelről lélegezhettem be bőrének, hajának illatát, soha a leghalványabb gesztus sem utalt arra, hogy mi, a szellem peremvidékem kalandozók, egyébként nő és férfi lennénk. Persze most, hogy lángot fogott sokáig lefojtott bensőm, mindazok az órák, illatok, hangok előntöttek, és hónapokon keresztül, valahányszor munkába akartam fogni, akár otthon, akár az intézetben, az ő alakja magasodott fölém, haja reám zúdult, és letaglózott a kérdés: – Biztos, hogy ez a helyes határérték?

Emlékezhetsz, akkoriban igyekeztem is kerülni benneteket, találkozásaink inkább éttermi vacsorákra szorítkoztak, mert nem tehettem ki magunkat annak a kísértésnek, hogy ugyanazon lakásban tartózkodhassunk egy időben – a feleséged és én. De már akkor

megfigyeltem az első konfliktusok jeleit közöttetek, melyek a házassági titoktartás spanyolfalát áttörték. Nem az aljas méregkeverő szándék vezetett, hogy mielőbb lefölközhessem kapcsolatotok megromlásának hasznát, sőt még hosszú ideig nyugtatgatni igyekeztem magamat, nincs semmi baj, hisz egy szoknyára ejtett kanálról, simogatásra kalandozó kezéd által felszakított harisnyáról, a társalgás hevében elfelejtett kávéról volt szó csupán. Hirtelen vállon ragadtál egy nap, hogy még én is kerüllek, nem csak a feleséged, elegend van az egészből, menjek már fel hozzátok. Felmentem, és akkor a feleséged bejelentette, hogy terhes.

Megnyugodtam. Bezárhattam szerelmemet szívem legmélyebb zugába és csupán a Liget madarainak, fáinak súgtam meg titkomat egy-egy harsogó tavaszi hajnalon. Én lettem gyermeketek keresztapja, majdan korrepetitora a biológiai és kémiai tudományokban, és ami konfliktus kialakult volna közöttetek, a ragyogó barna szemébe pillantva felszívódott, elpárolgott, és én hinni kezdtem, hogy mégis van, igenis van béke a világon, ha boldogság nincs is, vagy legalábbis a gyermekkor elmúltával nem értelmezhető.

Megint évekre bele tudtam felejtkezni a természetes és a mesterséges jelenségek határának kutatásába. Mondhatom, a ligeti fecskéktől többet tanultam, mint kiterjedt kísérleteimből Végső soron minden természetes, még a mesterséges dolgok is. Hanem egy este – amikor a gyermek valami nyári táborba utazott -, mintha a szrebrenicai frontra érkeztem volna, gránátokként vetettétek egymásra a szavakat, s mindkettőtök a „válás” harcálláspontjából lődözött.

– Azért te szívesen látott vendég maradsz, Jenő!

Lelkemből szinte kirobbantak az eltemetett érzések, évek. Akkor értettem meg a Jáki-kápolnabeli pillantást. Ez az asszony, mint egy Kasszandra, már a nász ájult pillanatában megérezte a vészterhes jövőt, és azt hogy itt, ezen a világon csupán egyetlen férfival építhetne ki fészekmeleg kapcsolatot, szeretőmmé, egyszersmind anyámmá válva, velem, a szegény kutatóval.

– Ugye, nem akarod magadnak vindikálni a meghívás jogát ebben a lakásban, amelyben még egy ideig együtt fogunk lakni? – kérdezted ekkor te, aki e pillanatban mit sem sejtettél e szavak mélységeiről.

A lakás azóta is közös, feleséged irántam való érzelme pedig már a következő látogatáskor világossá vált számodra, hiszen a nyakamba borult, ölelt és csókolt előtted visszavonulásodig, és azután is, amíg a zavartól és a boldogságtól tántorogva el nem hagytam a lakást.

Akkor kaptam az első infarktust. Annyira szerelmes voltam belé, hogy egyszerűen nem bírtam elviselni. Felépülésem után persze rögtön hozzátok siettem. Te, aki a kórházban oly hűségesen látogattál, diszkrétan elmentél hazulról. Én ott álltam a boldogság kapujában. De hát, mi a boldogság? Leparkolni a Wartburgot, miközben a szerelmes asszony – bár nem látod őt – minden mozdulatodat figyeli? A motorzaj elültével gyönyörködni a fecskék röptében és csivitelésében, mely a kedvest mindig annyira, felvidíti? Utazni a liften a hetedikre, és ahogy nőnek az emeletszámok, úgy érezni mindjobban az erek lüktetését?

És mégsem csaltalak meg. Egy éven keresztül minden este beálltam a parkolóba, és sokszor reggelig az autóban üldögéltem. A Wartburgot lecseréltem egy Marutira, ezért nem láthatott, legalábbis nem tudhatta, hogy engem lát – idegen burookban. El nem képzelhette, hová tűntem. Pedig ott voltam a szeme előtt. Nem éreztem elég erőt ahhoz, hogy felmenjek hozzá, ám a közelsége nélkül nem létezhettem. Tudtam, hogy ott vár az ablaknál, beszívja a tavasz, a nyár, az ősz illatát, vagy esőben a csukott ablaktábla mögül figyel, nap nap után fürkészi miattam azt a lehangoló lakótelepi parkolót, és képtelen voltam kimondani a szót, hogy vége, csakúgy, mint egyáltalán belekezdeni e kapcsolatba. Belehaltam volna, mint ahogy most abba halok bele, hogy soha nem történt köztünk semmi.

Barátom, nagyon köszönöm, hogy itt vagy! Az udvariasság azt diktálná, olyasmit mondjak, hogy akkor, ott az autóban, amikor én – akinek a kutatási problémák alatt szálló évek pillanatoknak tetszettek csupán -, esténként éveket öregedtem, azért nem juthattam dűlőre, mert lel kifurdaást éreztem miattad. Valójában eszembe sem jutottál, legalábbis e tekintetben semmiképp. Valahányszor rátettem a kezemet az ajtókilincsre, majd elhúztam onnan, csak a feleségedre gondoltam, és egyre jobban féltem, hogy magammal rántom őt, ha idejekorán nem távolodom el tőle. Bocsásd meg kíméletlen őszinteségemet, de más nem marad belőlünk. Először szavakká válunk, majd szavak emlékeivé, végül eltűnünk erről a földről.

Mondd meg Laurának, csak őt szerettem.

VÉGE